

POSTANOWIENIE

20 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 20 marca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa J.K. i J.K.1
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 21 stycznia 2025 r., VI ACa 386/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 5417 (pięć tysięcy czterysta siedemnaście) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

[PG]

UZASADNIENIE

Pozwem skierowanym przeciwko Bank S.A. w W., następnie zmodyfikowanym, powodowie – J.K. oraz J.K.1 ostatecznie wnieśli, w szczególności, o: o ustalenie nieważności umowy kredytu na cele mieszkaniowe [...] nr [...] z 20 sierpnia 2008 r. (umowa ta została zawarta z Bank1 Spółką Akcyjną w W. - poprzednikiem prawnym pozwanego); wskazując, że jest ona bezwzględnie

nieważna, a której to nieważność jest skutkiem zawartych w umowie niedozwolonych postanowień, po usunięciu których umowa ta nie może wiązać stron; zasądzenie od pozwanego Bank S.A. w W. łącznie na rzecz powodów kwoty 281.339,52 PLN wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi: od kwoty 103.843,93 PLN od dnia doręczenia pozwu pozwanemu do dnia zapłaty, a od kwoty 177.495,59 PLN od dnia doręczenia rozszerzonego pozwu pozwanemu do dnia zapłaty; ewentualnie, w przypadku uznania, że umowa nie jest nieważna: o ustalenie bezskuteczności wobec powodów spornej umowy kredytu denominowanego (waloryzowanego) w walucie CHF, w zakresie zawartych w niej klauzul indeksacyjnych i zapłatę na rzecz powodów łącznie kwoty 103.843,93 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty. Uzasadniając swoje stanowisko, powodowie podnieśli, że w umowie kredytu znalazły się niedozwolone postanowienia umowne. W ocenie powodów, po wyeliminowaniu z umowy klauzul abuzywnych, nie jest możliwe zastąpienie ich innymi postanowieniami i w konsekwencji utrzymanie umowy kredytu w mocy. W rezultacie, umowa powinna zostać uznana za nieważną w całości. Powodowie wskazywali też na bezwzględną nieważność umowy. Zdaniem powodów pozwany Bank stał się bezpodstawnie wzbogacony kosztem powodów - i powinien zwrócić im kwoty uiszczone nienależnie na poczet umowy kredytu, która jest nieważna. Powodowie zawarli sporną umowę kredytu celem pozyskania środków pieniężnych na swoje potrzeby mieszkaniowe - budowa domu na posiadanej działce.

Pozwany – Bank S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc, między innymi, także ewentualny zarzut potrącenia, jak również ewentualny zarzut zatrzymania, w przypadku, zaś, przyjęcia przez sąd dopuszczalności tzw. „odfrankowania” umowy kredytu, pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powodów.

Wyrokiem z 20 czerwca 2023 r. Sąd Okręgowy w Warszawie, w szczególności, w pkt. I umorzył postępowanie: 1) w zakresie, w jakim pierwotne żądanie główne o zapłatę kwoty 103.843,93 zł od Banku S.A. z siedzibą w W. - było dochodzone na rzecz małżonków J.K. i J.K.1 na zasadach solidarności, 2) w zakresie, w jakim pierwotne żądanie główne obejmowało odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 103.843,93 zł liczone od dnia 24 marca 2020 r. do dnia 26

maja 2020 r.; w pkt. II ustalił, że umowa kredytu na cele mieszkaniowe [...] nr [...], zawarta w dniu 20 sierpnia 2008 r. pomiędzy małżonkami J.K. i J.K.1 a Bank1 S.A. z siedzibą w W. (którego następcą prawnym jest Bank S.A. z siedzibą w W.) - jest nieważna; w pkt III zasądził od Bank S.A. z siedzibą w W. na rzecz małżonków J.K. i J.K.1 łącznie do ich majątku wspólnego kwotę 281.339,52 złote - za jednoczesnym zaofiarowaniem przez nich temu bankowi zwrotu kwoty 350.000,- (trzysta pięćdziesiąt tysięcy) złotych lub zabezpieczenia roszczenia o zwrot tej kwoty, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia następnego po powyższym zaofiarowaniu zwrotu lub zabezpieczeniu roszczenia o zwrot - do dnia zapłaty - w razie uchybienia przez Bank S.A. z siedzibą w W. terminowi zapłaty; w pkt IV w pozostałej części powództwo oddalił.

Apelację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie wniosły obie strony.

Powodowie zaskarżyli go w części oddalającej powództwo i uwzględniającej zarzut zatrzymania, zarzucając Sądowi Okręgowemu błędną wykładnię art. 496 k.c. w zw. z art. 497 k.c. i niewłaściwe zastosowanie art. 481 § 1 k.c. przez przyjęcie, że prawo zatrzymania przysługuje stronie umowy kredytowej. Wnieśli przy tym o zmianę zaskarżonego wyroku przez nieuwzględnienie zarzutu zatrzymania i zasądzenie na ich rzecz łącznie 281.339,52 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 103.843,93 zł od 27 maja 2020 r. do dnia zapłaty i od kwoty 177.495,59 zł od 13 marca 2022 r. do dnia zapłaty.

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok Sądu II instancji w części uwzględniającej powództwo, domagając się jego zmiany i oddalenia powództwa na koszt strony powodowej, zarzucając jednocześnie naruszenie wyszczególnionych w treści apelacji przepisów prawa procesowego oraz przepisów prawa materialnego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w Warszawie apelacja pozwanego była bezzasadna w całości, natomiast apelacja powodów została częściowo uwzględniona jako zasadna w dużej mierze. Odnosnie do apelacji pozwanego Sąd II instancji w pełni podzielił utrwalone stanowisko judykatury, w tym orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w zakresie: mechanizmu ustalania przez bank kursów waluty, który pozostawiając bankowi swobodę, jest w sposób

oczywisty sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta, a klauzula, która nie zawiera jednoznacznej treści i przez to pozwala na swobodę decyzyjną przedsiębiorcy w kwestii kosztów kredytu, jest klauzulą niedozwoloną w rozumieniu art. 385¹ k.c.; konieczności uświadomienia przez bank konsumentowi rzeczywistego ryzyka związanego z wyborem kredytu indeksowanego do waluty obcej czy denominowanego w takiej walucie; braku w systemie prawa polskiego rozwiązań, które mogłyby zastąpić niedozwolone klauzule przeliczeniowe; braku możliwości utrzymania w mocy umowy kredytowej w razie stwierdzenia abuzywności jej postanowień kształtujących mechanizm waloryzacji świadczenia kursem waluty obcej; posiadania przez konsumenta interesu prawnego w ustaleniu nieistnienia stosunku prawnego wynikającego z nieważnej umowy, w rozumieniu art. 189 k.p.c.; interesu prawnego konsumenta w ustaleniu nieistnienia stosunku prawnego wynikającego z nieważnej umowy, w rozumieniu art. 189 k.p.c. oraz przysługującego mu roszczenia o zwrot wszystkich świadczeń jako nienależnych, w rozumieniu art. 410 § 1 k.c. i to niezależnie od tego, że jest jednocześnie dłużnikiem banku z racji na otrzymany od niego kapitał; przedsiębiorcy nie służy prawo zatrzymania nienależnego świadczenia konsumenta; w kwestii odsetkowej, odsetki od tak zasądzanego świadczenia należą się od daty wymagalności wyznaczonej treścią art. 455 k.c. Konfrontując powyższe stanowisko, wyrażone w orzecznictwie, w tym w dorobku orzeczniczym TSUE z zarzutami apelacji pozwanego, Sąd II instancji uznał, że jego apelacja jest bezzasadna. Odnośnie, natomiast, do apelacji powodów, Sąd odwoławczy stwierdził, że możliwość zastosowania w realiach sprawy art. 496 i 497 k.c., ze względu na zasadę skuteczności dyrektywy 93/13/EWG i - tym samym - uznanie, że roszczenie strony powodowej nie stało się wymagalne, była wyłączona. Kwestii odsetek nie można było łączyć z datą wyszczególnionego oświadczenia powodów, w efekcie możliwe było zastosowanie ogólnych reguł dotyczących wymagalności z art. 455 k.c. Chodziło, bowiem, o świadczenie bezterminowe, które staje się wymagalne niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Wbrew temu jednak, co podnosiło się w apelacji powodów, daty wymagalności ich roszczeń nie można łączyć wprost z dniem doręczenia odpisu pozwu, bo pozwany musi mieć czas na analizę żądania. Jak wskazał Sąd II instancji odpowiedź na pozew wpłynęła 27

lipca 2020 r. i w tej dacie pozwany był na pewno w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia. Inaczej rzecz trzeba było ocenić, co do pisma rozszerzającego powództwo. W dacie doręczenia tego pisma - 13 marca 2023 r. - pozwany znał już stanowisko powodów. W tym przypadku wymagalność należało łączyć z datą doręczenia pisma i uznać, że odsetki należą się od dnia następnego po tej dacie, która jest datą wezwania do zapłaty.

Ostatecznie wyrokiem z 21 stycznia 2025 r., Sąd Apelacyjny w Warszawie, w szczególności, w pkt. 1) zmienił zaskarżony wyrok w punkcie trzecim i czwartym częściowo w ten sposób, że wyeliminował zastrzeżone w punkcie trzecim wyroku prawo zatrzymania, a odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej tam kwoty nakazał liczyć w sposób następujący: od sumy 103.843,93 zł od 27 lipca 2020 r. do dnia zapłaty, od sumy 177.495,59 zł od 14 marca 2023 r. do dnia zapłaty; w pkt. 2) oddalił apelację powodów w pozostałej części i apelację pozwanego w całości.

Pozwany Bank S.A. z siedzibą w W., skargą kasacyjną zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 21 stycznia 2025 r. w części, tj.: w zakresie pkt. 1) - w całości; w zakresie pkt. 2) – odnośnie do rozstrzygnięcia o oddaleniu przez Sąd apelacji pozwanego w całości; w zakresie pkt. 3) - w całości.

Skargę tę oparł na zarzutach naruszenia przepisów prawa materialnego, tj.: art. 385¹ § 1 k.c.; art. 385¹ § 1 i 3 k.c. oraz art. 385² k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13; art. 385¹ § 1 i 3 k.c. oraz art. 385² k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13; art. 385¹ § 1 i 2 k.c.; art. 65 § 1 i 2 k.c.; art. 56 k.c. w zw. z art. 41 ustawy – Prawo wekslowe; art. 56 k.c. w zw. z art. 358 § 2 k.c., oraz art. 56 k.c. w zw. ze wskazanymi w treści skargi kilkudziesięcioma przepisami; art. 358 § 2 k.c. w zw. z art. 385¹ § 1 i 2 k.c.; art. 410 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c.; art. 410 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c. ; art. 410 k.c. w zw. z art. 405 i art. 385¹ § 1 i § 2 k.c. oraz art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13; 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. w z. z art. 481 § 1 k.c.

Na podstawie art. 398⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący wniósł o przyjęcie jego skargi do rozpoznania, ze względu na - istnienie potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 385¹ § 1 i 2

k.c., odnośnie do kwestii, „które postanowienia charakterystyczne dla umów kredytu indeksowanych do franka szwajcarskiego są abuzywnie, a w przypadku stwierdzenia przez sąd, że uprawnienie banku do ustalania kursu franka szwajcarskiego narusza rażąco interesy konsumenta i jest niezgodne z dobrymi obyczajami: czy abuzywna jest wówczas wyłącznie Klauzula Kursowa określająca sposób ustalenia wartości franka szwajcarskiego, czy też wszystkie postanowienia dotyczące indeksacji kredytu, tj. Klauzula Kursowa i Klauzula Ryzyka Walutowego stanowiąca, że wysokość zobowiązań z umowy kredytu zależna jest od zmiennej na przestrzeni obowiązywania umowy wartości waluty obcej?”(1) art. 410 k.c. w zw. z art. 405 i art. 385¹ § 1 i § 2 k.c. oraz art. 6 ust. 1 Dyrektywy Nr 93/13, przy czym rozbieżność ta dotyczyła zakresu, w jakim przepisy te odnoszą się do zasad rozliczeń stron nieważnej umowy (tj. do zastosowania tzw. teorii dwóch kondycji albo teorii salda), w szczególności w kontekście najnowszego orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-396/24, które nakazuje stosowanie teorii salda - co pozostaje w sprzeczności z dominującą linią orzeczniczą sądów krajowych (2) oraz z uwagi na - występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polegające na konieczności odniesienia się przez Sąd Najwyższy do następujących kwestii: „czy na etapie oceny możliwości obowiązywania umowy po usunięciu postanowienia abuzywnego, tj. na etapie, poprzedzającym etap zastępowania postanowienia abuzywnego przepisem dyspozytywnym, o którym mowa w orzeczeniach TSUE C-26/13 Kasler, C-260/18 Dziubak i C-932/19 OTP Jelzalogbank Zrt, dopuszczalne jest ustalenie treści umowy (stosunku prawnego), w zakresie który był regulowany przez abuzywną normę, na podstawie art. 65 § 1 i 2 k.c. lub art. 56 k.c. w zw. z art. 41 ustawy - Prawo wekslowe lub art. 56 k.c. w zw. z art. 358 § 2 k.c. lub art. 56 k.c. w zw. ze wskazanymi w przypisie kilkudziesięcioma przepisami, z których na zasadzie analogii iuris lub analogii legis wynika, że w polskim prawie obowiązuje generalna norma, zgodnie z którą wartość waluty obcej określa się według kursu średniego NBP?” (1); „czy jeżeli bez abuzywnego postanowienia umowa kredytu indeksowanego do CHF nie może obowiązywać, to dochodzi do automatycznej jego substytucji normą dyspozytywną, o ile tylko zastosowanie środków krajowych zapewnia doprowadzenie do sytuacji, jaka miałby miejsce, gdyby umowa nie zawierała tego abuzywnego

postanowienia?” (2); „czy art. 358 § 2 k.c. stanowi szczegółowy przepis dyspozytywny, który znajduje zastosowanie z mocy prawa (automatycznie) w miejsce abuzywnej Klauzuli Kursowej określającej sposób ustalenia kursu franka szwajcarskiego, na potrzeby operacji związanych z indeksowaniem przy wypłacie i przy spłacie kredytu?” (3); „czy rozważając unieważnienie umowy o kredyt indeksowany do waluty obcej na skutek uznania, że postanowienia odsyłające do tabeli kursów (klauzula kursowa) mają charakter niedozwolony należy mieć na względzie wyłącznie oświadczenie kredytobiorcy, czy badać również, czy określone rozstrzygnięcie prowadzi do zrealizowania celu Dyrektywy 93/13?” (4).

Na okoliczność wykazania sprecyzowanych przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący zaprezentował rozbudowany oraz wielowątkowy wywód prawny szczegółowo skonkretyzowany w samej treści skargi kasacyjnej.

We wnioskach skarżący domagał się, w szczególności, uchylecia zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę powodowie wniesli o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - oddalenie skargi kasacyjnej; zasądzenie od pozwanego łącznie na rzecz powodów kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta

do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, Nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Skarżący powołał się w skardze kasacyjnej na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., lecz żadna z nich nie wystąpiła.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) polega na sformułowaniu tego zagadnienia, wskazaniu przepisu, na tle którego ono powstało i przedstawieniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z 11 stycznia 2002, III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ. i z 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub

podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. i z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ.).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do wątpliwości interpretacyjnych związanych z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 czerwca 2025 r., C-396/24, należy zwrócić uwagę, że jakkolwiek w postanowieniu Sądu Najwyższego z 9 lipca 2025 r., I CSK 652/25, wypowiedziano pogląd o dopuszczalności zastosowania tzw. teorii salda także w przypadku, gdy konsument występuje przeciwko przedsiębiorcy (bankowi) o zwrot świadczeń spełnionych na podstawie nieważnej umowy, to jednak w świetle kolejnych wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej: z 27 listopada 2025 r., C-746/24, z 11 grudnia 2025 r., C-767/24 i z 22 stycznia 2026 r., C-902/24, trzeba przyjąć iż zastosowanie teorii salda może nastąpić jedynie na korzyść konsumenta, gdy to przedsiębiorca występuje przeciwko konsumentowi o zwrot świadczeń spełnionych na podstawie nieważnej umowy kredytowej. Natomiast w odwrotnej relacji procesowej obowiązuje teoria dwóch kondycji, co ma również istotne znaczenie dla kwestii wymagalności roszczeń odsetkowych konsumenta.

W odniesieniu zaś do pozostałych podnoszonych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania kwestii prawnych i wątpliwości interpretacyjnych dotyczących tzw. kredytów frankowych należy stwierdzić, że zostały one już wyjaśnione szczegółowo w orzecznictwie sądowym (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego w sprawach I CSK 2225/23, I CSK 2268/23, I CSK 2291/23 i I CSK 2334/23 oraz wyroki w sprawach II CSKP 957/23, II CSKP 1002/23, II CSKP 1956/22, II CSKP 2164/22 i II CSKP 2295/22, II CSKP 690/23, II CSKP 1996/22, II CSKP 2231/22 i II CSKP 278/23, II CSKP 380/23, II CSKP 617/23).

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., przy uwzględnieniu § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt. 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 poz.1935 ze zm). W skład należnych kosztów weszła także kwota opłaty skarbowej od

pełnomocnictwa. Orzeczenie o odsetkach od zasądzonych kosztów postępowania kasacyjnego znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 i art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 614) oraz przy uwzględnieniu § 2a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 sierpnia 2014 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności.

Władysław Pawlak

[PG]

[SOP]